

NÉHÁNY EGYSZERŰ SZÓ AZ IMÁRÓL ÉS AZ ALÁZATRÓL

III. rész

A továbbiakban arra a kérdésre keresünk választ, hogy miért olyan fontos az alázat kérdése. Mi szükség van rá? Miért kell, hogy az ember kialakítsa magában?

Lehet, hogy meglepő, mert nem tudatosan, de lelkünkben **az őszinte alázat igényével születünk** erre a világra.

Igényével, de nem azonnali jelenlétével! Ugyanis az alázat az egyetlen tulajdonság, amit megszületésünk idején nem kapunk Istentől, hanem minden ember egyéni, önálló, kifejtésre váró feladata!

Sikeres élet, az Élet Teljessége csak a valódi, a szívből jövő Alázat által lehetséges, hiszen általa tudjuk magunkba fogadni Isten Kegyelmi Ajándékait!

A kisgyermek szüleihez való odafordulása nem alázat, hanem létkérdés.

A valódi alázat a felnőtt, a már önálló gondolkozású, „öntudatára” ébredt, felelősséggel gondolkozó ember Istennel szembeni szeretet-megnyilvánulása, mely olyan erős, hogy képes tulajdonsággá válni. És ez a „tulajdonság” is csak akkor tud életbe lépni, ha az ember megfelelő módon gondoskodik saját lelki-szellemi épüléséről, és szeretetfokának minőségi igénye kiterjed az élet minden területére.

A szívből alázatos embernek magas szintű erkölcsi tartása, és szintén magas szintű jellembeli sajátosságai vannak, mint például:

Tiszteli az Életet, annak minden formáját és megnyilvánulását. Örömmel és mértékkel, mintegy tiszteletét kifejezve használja a Teremtett Világ minden Istenadta lehetőségét, a forrásvizek tisztaságát, a megtermelt élelem testet tápláló áldásosságát, a növények életet adó létét, stb.

Szereti a mozgékony és tarka állatvilágot, védi, és eszébe sem jut bántani őket! *Egyszóval: tiszteli az Életet, s benne még az emberhez képest alacsonyabb szintű létformákat is!*

Ezzel válik igazi „úrrá”, aki nem kizsákmányolja, hanem „uralma alá hajtja a Földet”.

De ugyanilyen természetes és odaadó szeretettel fordul embertársai irányába is. Természetében van, hogy Istennek mindannyian egyformán fontos, egyedi gyermekei vagyunk, még ha különböző adottságokkal is látott el, és különböző feladatot is bízott ránk. Lelkünk és szellemünk Vele, Istennel való kapcsolatában Tőle eredendően nincs különbség, és jó lenne, ha elfogadásban közöttünk sem lenne különbség! Ennek kellene megmutatkoznia földi életünkben is, mert: „**Nem nagyobb a szolga uránál, sem a küldött küldőjénél.**” (Jn. 13/16.)

Az alázatos embert ennek megfelelően tehát ítélkezéstől mentes, tiszta figyelmesség jellemzi, segíteni akarás, jó szándék uralkodik benne, és nem akar másokat „legyőzni”, vagy hatalmi játszmákban föléjük kerekedni. Még akkor sem követi a hatalom hideg érvényesítésének gondolatait, ha társadalomban betöltött szerepe, vagy helyzete lehetővé tenné ezt! Vagyis a gondjaira bízottak életének jólétére, és nem kizsákmányolására törekszik.

Az alázatos ember egyik ismertetője az is, hogy nem megvesztegethető sem pénzzel, sem tudással, sem hatalommal, sem másfajta módon. Életét, munkáját, szeretetét Isten vezérli, és képes az Ő sorsvezetésében még nehézségei idején is megmaradni.

Tévedés ugyanakkor azt gondolni, hogy az alázat gyengévé, erőtlenné tesz!

A Valódi Alázaton Isten Áldása van, mely minden feladathoz biztosítja a megfelelő lelkierőt.

Az igazi lényegét Maga az Úr Jézus és Szűzanyánk tanította nekünk. Egész életük, Jézus munkássága, tettei, Tanításai, sőt, minden mondata a nagybetűs Alázatról szólnak, vagy elég talán az is, ha visszalapozunk az előző, IMÁRÓL szóló részhez, ahol az imádkozó, Lelkében Atyjánál járó Jézus látható.

Miért, miért nem ilyen világot élünk? Honnan is ered hát az egész alázattal kapcsolatos problémakör?

A Tanítások szerint Isten első teremtett lényei az Angyalok voltak. Létüket a Mennyei Atya Szeretetet osztó vágya hívta életre és látta el minden jóval, és a Mennyek Világának minden szépségével. Tiszta, magas szintű Fénylények voltak valamennyien, s nagy részük ma is az, akik mint Szellemi Gyermekei a Teremtő Istennek, az Ő Tulajdonságainak birtokosai, de Istenhez képest természetesen kisebb nagyságrenddel, hiszen teremtett lények.*

A nagyságrendeket a mi emberi agyunk nem képes érzékelni, mert tiszta, a fényt elnyelő, anyagi test nélküli szellemi lényként, hozzánk képest(!) valóban óriási tudással és hatalommal rendelkeztek és rendelkeznek ma is, minden területen.

Ezzel az ajándékba kapott Isteni Szeretet-tulajdonságokkal felruházva kellett volna szolgálniuk Istent, és később az embert is.

Az angyalok nagy része lelkes szeretettel vett részt Istennek Világokat Rendező és színesítő Tervében. Akadt közöttük azonban egy, mégpedig a leghatalmasabb, legnagyobb tudással és Isteni Hatalommal rendelkező Főangyal, aki nem tudott elég hálás lenni mindazért, amit kapott, és akiben magasabbra nőtt a szellemi akarata, mint amennyit magáénak tudhatott. Hatalma Teremtő Atyjával, Isten Hatalmával kívánt vetekedni, és „*Neked én nem szolgállok!*” kijelentéssel hátat fordított Istennek!**

Ez a mondat és tett sem szeretetről, sem pedig alázatról nem szól! Inkább szól gögről, túlzott büszkeségről, hatalmi versengés kezdeményezéséről, követelődző akaratosságról, és mintája megjelenik hétköznapijainkban is!

És a valamikori Legfényesebb Szabad szellemi lényként megtehetette, és úgy döntött, hogy megteszi: érvényre juttatja Istennel szemben a saját akaratát!...

Ott, abban a számunkra ismeretlen „régmúltban” lejátszódó pillanatban született meg a „*Tagadás Szelleme*”, ahogy mondani szoktuk, vagy más szóval *az Isteni Akarattal, annak elfogadásával való szembenállás, ami egyúttal a Kegyelmi Ajándékok visszautasítását is jelenti.*

Kegyelem nélkül viszont semmi nem fejlődhet, hiszen az egész világmindenséget Isten folyamatosan áradó Teremtő Szeretete tartja fent ma is!

Az Istennel való szembefordulás, a Kegyelmelek nélküli élet, a meglévő erő szeretet nélküli használata azonban mindig romboló tevékenységet hordoz magában, amit a szellemi találékonyság megszámlálhatatlan változatban használ fel az ember rovására, negatív eszmék kergetésére, az ember-lélek vesztére.

Madách Imre gyönyörű tömörséggel fogalmazza meg ezt az igazságot az „Ember tragédiájában”:

*„Egy talpalatnyi föld elég nekem:
Hol a tagadás lábát megveti,
Világodat meg fogja dönteni!”*

Ez a mondás pontosan az Isteni akarattal ellentétes erők működéséről, az Alázat hiányáról szól, méghozzá úgy, hogy az ember nem is fedezi fel őket azonnal, csak megszenvedti azokat!

Kézenfekvő a példa, és hogy a jelképeknél maradjunk: *Akár „egy fa törzsét jelentő terület” is elegendő!*

Ádámnak és Évának, az Isten-gyermekség tiszta várományosainak „*Isteni Tudást*” ígért a „*Kígyó*”, ha hallgatnak rá és esznek a tiltott fa gyümölcséből.

„*Olyanok lesztek, mint az Isten!*” – hangoztatta. Több ezer év eltelt azóta, de **érdemes megnézni: Hol áll az emberiség a szellemi megértés és tudás fokozataiban?**

Nem a technikai tudást, a racionális gondolkozást értem ez alatt, hanem a lelki mozgatórugók megértését, és a szeretettel megélt élet örömeit!

Mit is sikerült elérni a „kígyó” szavára?! – itt bőven lehetne sorolni a szívtelenség könnyekbe, háborúkba fulladó végtermékeit...

De elég csak a mindennapi életünket nézni: Az Isten nélkül nevelődő gyermekek már fiatalon is milyen erővel támadnak és támadtak eddig is szüleikre, jótevőikre?! És hányan vesztek el a kétes

értékű hatalom karmaiban?... Hát az biztos, hogy nem ezt, amiben él a világ, nem ezt nevezzük „paradicsomi állapotnak”!

Nagy árat fizetett már eddig is az emberiség a Valódi Hit nélküli hiszékenység, a Lelkierő nélküli erő és erőszak, a Szeretet nélküli hatalom és hatalmaskodás, és a Valódi Alázat helyetti gőg és túlzott büszkeség miatt!

Ilyenkor mindig az ember akarata szerepelt Isten Akarata előtt, mert az embernek is SZABAD AKARAT adatott, és döntését véghezvihette a saját életében!

Azt is szoktuk mondani, hogy az angyal és az ördög bennünk van! Igen! Valóban így mutatkozik, hiszen megtehetjük, hogy például egy felháborítónak tartott dologra dühös haraggal, gyűlölködéssel válaszolunk, méghozzá a „Majd én megmutatom...!” alázat nélküli szavaival. De dönthetünk a másik változat mellett is, hogy fegyelmezetten lecsendesedve „mögé nézünk” a dolognak, és megvizsgáljuk, hogy „mi is az Igazság” a történet mögött? – *Igen, mi választunk e két viselkedési stílus között!*

Fontos azonban, hogy tudjuk, minden kimondott, komolyan átgondolt „nem” és „igen” másokra is következményekkel jár. Valószínű, hogy mindenki tudna legalább egy olyan döntést mondani az életében (most csak minősítés nélkül!), amivel mások életét is befolyásolta! A történet felmerülése után jöhet a vizsgálat, hogy alázattal, szeretettel történt-e, vagy másképp?... Netán valami indulat motivált?

Mária, az Istenanya, és Jézus, Isten Fia a legnagyobb, leghitelesebb példáink. Ők adtak mintát az alázatra minden tettükkel, szavukkal, életükkel, megértő figyelmességükkel, türelmükkel.

Mária „Igenje” a női lélek Igenje volt, így mindannyiunk érzékeny szívének-lelkének alázata számára minta, hiszen Ő, Mennyei Anyánk megtette az első, a legnagyobb lelki lépést! Számtalan „minta” mellett elég csak visszaidézni a Magnificat gyönyörű sorait, amikor a Legtisztább, Legnemesebb nő – Aki ember-alakban a Földön létezett – szívéből így fakadtak fel a szavak: **„Magasztalja lelkem az Urat, és ujjongjon szívem Üdvözítő Istenemben, hiszen tekintetre méltatta alázatos szolgáját! Lám, ezentúl boldognak hirdet engem minden nemzedék!”** (Lk. 1 / 47-49.)

Meglehet, hogy e szavak az Alázat próbáját is jelentik a mai emberiség számára: Ki az, aki minden feladatához mért „hatalom” mellett tisztán, szívből jövően képes ezt a néhány sort elimádkozni?

Itt nem arról szól számunkra a kérdés, hogy a természeti világ örömeitől elzártan, mintegy gondolatok, eszmék, elvek rabságában élve lehet csak örömről! Egyáltalán nem erről, nem valami életidegen dologról van szó! *A kérdés az, hogy van-e, létezik-e tiszta szív-örömről, és hogy Isten tesszük-e első helyre az életünkben*, tudva, hogy egyenesen vagy közvetve, de végül mindent Neki köszönhetünk!

Jézus Megváltói tette a Szellem alázata volt az Isteni Akarat előtt, hiszen Ő, a Királyok Királya a legnagyobb megalázást és kint is vállalta hogy a szellemi rabságban tartott, becsapott ember-lelkek megszabadulhassanak sötétségüktől.

Jézus példája – ha másfajta módon is, de – nekünk is példa kell hogy legyen arra, hogy *kutassuk Istennek az életünkre vonatkozó Akaratát, és azt helyezzük előtérbe.*

Még ha nem is tudjuk olyan tökéletesen megvalósítani, mint ahogyan Ők, Jézus és Mária tették, a példa akkor is követhető és követendő.

Az alábbi megdöbbenő, sokatmondó történetet egy Húsvétra kaptam. Lehet, hogy lesz, akinek új lesz, lesz, akinek már ismerős. (Eredete számomra ismeretlen.)

Jézus Megváltói Alázatáról szól, megható tömörséggel:

George Thomas plébános volt New England-nek egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával, és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől.

Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három vacak madarat – felelte.

- Aztán mit akarsz csinálni velük? – kérdezősködtem.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük – felelte. – Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.
- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?
- Ó, van otthon két macskánk – mondta a fiú – azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.
Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:
- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?
- Nem kellenek magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.
- Mennyit akarsz értük? – kérdeztem ismét.
A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyerekeknek. A fiú letette a kalitkát a földre, és egy pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.”

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött, és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az anyémek!

- Mit fogsz csinálni velük? – kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást.

Nagyon fogom élvezni – mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket! – felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? – érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellenek ők neked!

- Mennyit kérsz? – kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson, és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! – aztán kifizette az árat...”

Ezzel George Thomas plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.

A Valódi Alázat mindent csak ment, nem mérlegel, hogy megéri-e?...

Amilyen úton-módon került elkövetésre a Teremtő Istennel történő szembefordulás, ugyanolyan „módon”, a „lecsúszó útnak” a megtisztításával lehet csak vissza is kerülni Isten Fényvilágába!

A probléma tehát az Istennel szembeni góg, elfordulás, szeretetlenség, az Alázat hiánya volt, a visszaút is ezeket az elemeket kell, hogy tartalmazza, csak most Istennel történő összefogásban!

Azért került az Alázat kérdéscsoportja ebbe a fejezetbe, mert **az IMA** a megfelelő magatartás, **az Alázat kifejlesztésének lehetősége**, a lélek szava, az életünkben kívánt eredmény elérésének az egyik legszebb, leghatékonyabb módszere.

Az IMA, amely lehet csoportos, egyéni, kötött, elmélyülő, vagy szabad lélekkel szárnyaló, ez csak szokás, „ima-technika” kérdése. **A lényeg Teremtő Atyánk megszólításán, szívünk Feléje való megnyitásban, Szeretetének befogadásában van!**

Az Alázat gyakorlata és lényege az ima mellett még az **áldás-kéréssel** hívható be az életünkbe, a szívünkbe.

A régi emberek nagyon jól tudták, népszokásainkban bőségesen szerepel, hogy például asztali Áldás nélkül az étel csak biológiai ennivaló, és az Áldás által válik életté bennünk! Életté ahhoz, hogy tenni tudjunk, életté ahhoz, hogy létezni tudjunk, és egészségesek legyünk és maradjunk.

A legtöbb, ősi időkből származó népszokásban, de még a népmesék közül is sokban ott szerepel az „atyai áldás”, amikor a „legidősebb fiú”, vagy a népmesék királyfija felnő, új életet kezd, családot alapít, akkor *kéri elhatározására „az atyai Áldást”*.

Áldás nélkül nem lehet új életet kezdeni, terveket megvalósítani. Régen sem lehetett, ma sem lehet. Mintegy Isteni Gondoskodásként, szinte belénk „adományozott” szeretet-igény az, hogy az alázat csíráját, az Áldás megkérését előhozzuk magunkból, mert így, és csak így válhatunk jobbbá, királyibbá, nemesebbé. Az Áldásnak ereje, életet megtartó értéke van...

A magam részéről az alábbi szép verses-imával zárnám a fejezetet:

ÁLDÁSOK

Áldott a nap,
mely elindította a
Teremtő Gondolatot.
Áldott az Élet, mely megfogantatott.
Áldott a Lét, mely kehelyként kinyílt, és
Áldott a Mag, mely új Életnek indult.
Áldott a Csoda, mely Világként létrejött,
Áldott a Hang, mely a Térben megrezdült.
Áldott a Kozmosz, és annak minden sugárzása, és
Áldott a Föld, és annak minden Létformája.
Áldott a Kő, és súlyos keménysége, és
Áldott a Lég, s éltető könnyedsége.
Áldott a Növény, és tanító nyugalma, és
Áldott a Csend, mi a növekvés alapja.
Áldott a Mozgás, mi már az Állat sajátja, és
Áldott az Érzés, mely a mozdulatban önmagát adja.

Áldott a Virág, mely kelyhét kibontja, és
Áldott a Méhecske, mi munkájával az életet kétfelé is továbbadja.
Áldott a szellő, mely a madár Dalát továbbviszi, és
Áldott a fül, mely a Hangot édes énekként idézi.
Áldott a Szív, mely a létet magába fogadja, és
Áldott a Figyelem, mely mindezt áldással
Magában hordozza!

Áldott
Áldás.

☼Áldás,☼ Áldás, ☼Áldás.☼

☼Legyen áldott minden kéz, mely simogatásra indul,☼
☼Legyen áldott minden élő, mely a simogatásra viszonzva mozdul.☼
☼Legyen áldott az érzés, mely könnyeket és nevetést egyaránt felszínre hoz,☼
☼És legyen áldott a szív, mely minderre megtalálja a viszonzó Hangot.☼
☼Legyen áldott a szomorúság és a fájdalom, mely tanító és jobba tesz,☼
☼És legyen áldott a szeretet, mi önzetlenül gyógyítja a sebeket.☼
☼Legyen áldott a beteg, ki szenvedése által megváltja a rosszat,☼
☼És legyen áldott a gyógyító és orvos, ki munkájával gyógyulást hozhat.☼
☼Legyen áldott a tanító, ki huncut nebulókat oktat,☼
☼És sokszorosan legyen áldott a tiszta gyermek,☼
☼Ki fénylő szemével szeretetre biztat.☼
☼Legyen áldott minden ember,☼
☼Ki az életet szebbé és☼
☼Jobbá teszi!☼

♥♥♥♥♥♥♥♥

**Legyen sokszorosan áldott,
Aki az áldásokat folytatja, s az áldások által
A szeretetet, a mosolyt és a vidámságot teremtő módon sokszorozza**

Megjegyzés: * és** - Az angyali lényekről, és a valamikori Világossághordozó Isten felé történő ellentmondásáról ma már több írásmű beszél, az „Angyalokról” szóló fejezetben részletesebben szó lesz erről is.

- A továbbiakban azt nézzük meg, hogy a korábbiakban felsorolt **„odafordulni, kérni, elfogadni** (Ráhagyatkozni), **megköszönni és adni**, (Irgalmasságot gyakorolni és megbocsátani), **valamint felelősséget vállalni”** igéi mit is jelentenek egyenként az IMA gyakorlatában.

Folytatása következik...